

НАПРЯМ 1. ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-466-8-1>

СПІЛЬНЕ ВИКОРИСТАННЯ РЕСУРСІВ ЯК ОСНОВА МІЖРЕГІОНАЛЬНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ

Корнієвський С. В.

*доцент кафедри публічного правління та права
Українського державного університету науки і технологій
м. Дніпро, Україна*

Робота присвячена актуальній темі спільного використання ресурсів та її впливу на міжрегіональну інтеграцію. У світі, де міжрегіональна співпраця стає все більш важливою, вирішення питань, пов'язаних з управлінням та використанням ресурсів, є критичним завданням. Тому розгляд таких аспектів, як ефективне управління природними і людськими ресурсами, спільне використання технічних інфраструктур та інноваційні підходи до створення умов для спільного розвитку набуває особливої актуальності.

В науковій літературі зустрічаються дослідження, які присвячені аналізу чинників взаємодії територій. Виділяють наступні фактори, що сприяють цьому процесу: традиції культурно-гуманітарної взаємодії, що згодом посилюються ще й торговельно-економічною взаємодією між регіонами; доступність базових і сучасних благ і послуг; наявність системи якісного й інтегрованого стратегічного планування тих сфер, які можуть впливати на регіональний розвиток; реальне місце регіону в міжрегіональному поділі праці. В умовах конкуренції майже на всіх рівнях і за відсутності просторових і юридичних перешкод праця перетікає з відсталих регіонів до більш розвинених.

На нашу думку, наведений перелік факторів повинен бути розширений, включаючи такі чинники, як спільне використання регіонами інфраструктури, включаючи енергетичну та транспортну інфраструктуру, а також спільне використання науково-дослідних розробок та природноресурсного потенціалу регіонів.

Засновуючись на аналізі наукової літератури, можна виділити наступні основні напрями міжрегіональної інтеграції:

- взаємний товарообмін;
- розвиток виробничих зв'язків на основі спеціалізації та кооперації;
- співпраця в галузі фінансів і кредиту;
- взаємодія у сфері науково-технічної діяльності та інновацій;
- співпраця в галузі інвестиційної діяльності;
- спільне освоєння і використання природних ресурсів;
- територіальний перерозподіл і використання робочої сили;
- спільне формування та використання інформаційних систем.

Наведені напрями міжрегіональної інтеграції переважно відображають економічний аспект взаємодії між регіонами. Однак, слід зазначити, що розвиток міжрегіональної інтеграції також відбувається в інших сферах, оскільки ці процеси мають комплексний характер. До таких сфер можна віднести:

Співпрацю в галузі розвитку інфраструктури міжрегіонального співробітництва, яка охоплює транспорт, зв'язок, енергетику, торгово-промислові та виставкові центри та інші аспекти.

Взаємодію в соціальній сфері, зокрема в області соціального захисту та охорони здоров'я.

Співробітництво в галузі екології, яке включає попередження і ліквідацію стихійних лих і техногенних катастроф.

Системний розвиток гуманітарних зв'язків, таких як наукові, освітні, культурні, співробітництво в молодіжній сфері, туризмі та спорті.

Серед різних форм міжрегіональної інтеграції можна виділити наступні: міжрегіональні кластери, території пріоритетного розвитку, спеціальні вільні зони, міжрегіональні транспортні коридори, асоціації економічної взаємодії. Також важливими є державна підтримка міжрегіональних інфраструктурних проєктів, надання субсидій та пільг підприємствам, кредитування за заниженою ставкою, фінансова підтримка при придбанні патентів і ліцензій, розвиток науково-технічних розробок, інформаційне супроводження інноваційних проєктів, розвиток інфраструктури (логістичної, інженерної тощо), розвиток електронної торгівлі в секторі B2B, формування єдиної інформаційної бази підприємств.

Механізми міжрегіональної інтеграції включають інституційне впорядкування нових форм відносин між регіонами, узгодження інтересів, перерозподіл ресурсів і стратегічне управління.

З методологічної перспективи, особливо у контексті публічного управління регіональним розвитком, важливо визначити, що сучасні процеси міжрегіональної інтеграції повинні базуватись на єднаних принципах та забезпечувати координацію дій всіх суб'єктів взаємодії. Цей підхід дозволяє розглядати міжрегіональну інтеграцію як внутрішньо згурпований розвиток регіональних системних утворень шляхом встановлення зв'язків між їх підсистемами з метою ефективного

поєднання різнопланових структур і процесів у структуровану динамічну систему інтеграційної взаємодії. У сучасних умовах, найбільш відповідними тенденціям інтеграційних процесів є побудова мережевих форм організації міжрегіональних зв'язків.

На основі наведених методологічних підходів до дослідження процесів міжрегіональної інтеграції можна запропонувати декілька загальних кроків, які допомагають прискорити процес прийняття рішень та підвищити його ефективність.

Перш за все, потрібно визначити загальну мету та цілі інтеграції. За допомогою цього етапу можна розуміти, до яких результатів потрібно дійти та зрозуміти, які ресурси потрібно використовувати.

На другому етапі проводиться аналіз проблем та визначення потенційних процесів інтеграції. Це допоможе побудувати модель процесу інтеграції та її ефективності.

Третій етап – це аналіз процесу інтеграції. Він дозволяє проаналізувати деталі та виявити потенційні проблеми, які можуть виникнути в процесі міжрегіональної інтеграції.

На четвертому етапі слід прийняти стратегії, які сприятимуть досягненню цілей міжрегіональної інтеграції. Стратегія міжрегіональної інтеграції потребує дотримання певних кроків. Перш за все, важливо визначити які потенційні бар'єри існують між партнерами. Після цього потрібно провести аналіз конкурентних переваг та недоліків кожного регіону, щоб побудувати міжрегіональну партнерську модель. Потім потрібно визначити та проробити спеціальні процеси та процедури для міжрегіональної інтеграції. Наприкінці слід створити підтримувальну мережу, яка допоможе досягненню визначених цілей.

На останньому етапі (етапі реалізації процесу міжрегіональної інтеграції) проводиться моніторинг і оцінка процесу інтеграції, щоб визначити чи вдається досягти заданих цілей. На основі цих даних приймаються рішення щодо вжиття необхідних заходів для активізації інтеграційних процесів між регіонами.

На завершення можна зробити кілька висновків:

Ефективність та економія. Спільне використання ресурсів дозволяє регіонам досягти значної економії коштів і підвищити ефективність. Об'єднуючи зусилля, регіони можуть уникнути дублювання витрат та оптимізувати використання наявних ресурсів.

Підвищення якості послуг. Співпраця між регіонами сприяє підвищенню якості наданих послуг за рахунок обміну знаннями, технологіями та найкращими практиками. Це особливо важливо в сферах охорони здоров'я, освіти, транспорту та комунальних послуг.

Сталий розвиток. Спільне використання природних ресурсів сприяє їх більш раціональному та сталому використанню, що є критичним для

збереження навколишнього середовища та забезпечення стійкого розвитку на довгострокову перспективу.

Зміцнення соціальних зв'язків. Інтеграція на основі спільного використання ресурсів сприяє зміцненню соціальних зв'язків між регіонами, підвищуючи рівень довіри та співпраці серед населення. Це, у свою чергу, сприяє соціальній стабільності та гармонії.

Інновації та розвиток. Спільні проекти і партнерства стимулюють інновації та створюють сприятливі умови для економічного зростання. Взаємний обмін ідеями та ресурсами сприяє розвитку нових технологій та вдосконаленню існуючих.

Підвищення конкурентоспроможності. Регіони, що співпрацюють, мають більше можливостей для розвитку конкурентних переваг на національному та міжнародному рівнях. Спільні зусилля дозволяють ефективніше використовувати ринкові можливості та зміцнювати економічні позиції.

Отже, спільне використання ресурсів є ключовим чинником міжрегіональної інтеграції, що сприяє економічному зростанню, соціальному розвитку та екологічній стійкості. Майбутнє належить тим регіонам, які здатні об'єднати зусилля і спільно працювати для досягнення спільних цілей.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-466-8-2>

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ – ФУНДАМЕНТАЛЬНА РЕФОРМА В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Корнієнко О. С.

аспірант кафедри регіональної політики

*Навчально-наукового інституту публічного управління
та державної служби*

*Київського національного університету імені Тараса Шевченка
м. Київ, Україна*

Вступ України до ЄС – це питання перспективи, яке залежить від багатьох факторів. Отримання статусу кандидата на вступ до ЄС є частково виконаним завданням. Попереду очікує повсякденна, без перебільшення складна робота на євроінтеграційному шляху [1], що пов'язана з багатовекторністю стандартів Угоди про асоціацію на вступ України до ЄС.